

Francka Zupančič:

Bog in malčki.

Prične se pouk pri malčkih. Vstanejo, sklenejo ročice, drobne, male ročice, se prekrizajo. Milica ponosno naredi križ in zre zavestno na one, ki ga še ne znajo tako dobro. Deklice molijo tiho, boječe in pristrčno. Le Milica moli glasno, da jo bo tem gotoveje čul ljubi Bog. Nebesa so daleč, visoko, tako zelo visoko, in Milica mora moliti glasno, ker moli za babico, ki so ji otrpnele noge.

Milica moli zaupno, in smehlja se ji ličece. Kajti babica je rekla, da če kaj prosimo, moramo zreti prijazno.

A zdaj med molitvijo se ozre Milica jezno na Ivanko poleg sebe, ki se ji je zazehalo. Kako li je mogoče z zehanjem žaliti Boga in niti dlani ne držati pred usteca! Milica se zboji za malo sosedo. Razsrdi se lahko Bog. Pogleda skozi okno. Kako se začudi! Mislila je, da uzre temne oblake, a nebo je modro, jasno, in solnčece se smehlja. Se li smehlja tudi dobri Bog nad zehajočo Ivanko? — — —

»Sedite!«

Milica se zdrzne. Sede plaho, v vidni zadregi. Saj je pozabila prekrizati se, in to je mnogo huje še ko zehanje. Skrivaj in skesano se prekriza.

Velika tišina je v razredu. Celo neutrudljive, vedno capljajoče nožice, ki se malokdaj umirijo, so kakor pribite. Vedo malčki, da slušajo pri oknu angelci, so li njih mali varovanci tihi, mirni in pazljivi.

Temna in modra očesca moledujejo: »Pripoveduj nam!«

Povem vam, ukaželjna srčeca, kako je Bog naredil, ustvaril prva človeka, da ju poznate, Adama in Evo, ki ju vidite na drugi strani abecednika.

Kako poslušajo malčki, se čudijo in mislijo in prav počasi, težavno pojmiyo! Kako je Bog ustvaril prvega človeka!

Iz prsti je naredil Bog Adama; iz same prsti! Slišijo, se smehljajo in poslušajo. In modrijanček vzdigne ročico: »Kakor pečemo iz zemlje hlebčke — kaj ne?«

»Ali Bog ni rabil skledic kot vi. Napravil je samo z rokami človeka, in bil je lep, zelo lep. Nobeden izmed vas ne bi mogel tega storiti.«

Začudijo se. Brez skledice, brez škatlice in skodelice je znal napraviti Bog človeka? In sami ne napravijo niti hlebčka brez škatlice ali skodelice! Ne bil bi lepo okrogel in razpadel bi. Kako moder, zelo moder je vendar dobri Bog! Človeka — pa iz prsti? — So li tudi malčki sami iz prsti? — Ogledujejo ročice, lakti, zre drug drugega začudeno. Iz prsti? Tako čisto iz prsti? Neverjetno odkimavajo glave.

A Micika prikima in se smehlja radostno. Ogleduje rjave, umazane ročice in — veruje. Iz prsti!

Mrtev je človek iz prsti. Ima oči in ne vidi. Ima ušesa in ne sliši. Ima roke in ne prijema, ima noge in ne hodi — — mrtev je, brez življenja — čisto mrtev kot doma punčke. A te se smehljajo, prsteni mož pa niti tega ne more. Ubogi, veliki, mrtvi mož! Oči malčkov žare sočutno. Miličini temni očki se zasolzé: Noge ima in ne more hoditi, ubogi, ubogi mož — revež kakor babica doma!

Kmalu se sočutni obrazci, ličeca in očki razjasné. — Saj je ljubi Bog pomagal ubogemu možu,

Vdihnil mu je dušo. Hodil je potem lahko, hodil po prelepem vrtu — paradižu. Videl je modro nebo, slišal je žvrgoleti ptičke, trgjal je lahko jabolka, hruške, grozdje in jedel je, kolikor se mu je zdelo.

Kako dober je vendar ljubi Bog! Mnogi izmed malčkov hvaležno sklenejo ročice.

Dušo, belo, čisto dušo je podaril Bog Adamu. In duša je oživila mrtvo telo. Vdihnil je Bog dušo Adamu, torej more biti duša v telesu. Radovedno pogleda Milica v oblekco, in radostno žareče dvigne očke. Je li videla pod oblekco in mislila, da je bela srajčka duša?

Kako je Bog naredil prvega človeka iz prsti, kako je bil mrtev in je potem oživel, tega niso zabili malčki.

Milica je veselo pritekla domov k babici: »Babica, jaz pa vem, kako boš še hodila. Poslušaj! Zvedela sem v šoli. Ljubi Bog ti mora dati novo dušo; ti imaš slabo dušo. Imaš jo, ker vidiš in slišiš, a ni dobra. Moraš imeti večjo, novo dušo, pa boš spet lahko hodila. Novo, boljšo dušo! Veš!«

In pripovedovala je Milica, kako je Bog pomagal ubogemu Adamu, ki tudi ni mogel hoditi. Pomagal mu je — z dušo. Uboga babica se je bridko nasmehnila in na večer molila z ljubko Milico za — »novo, dobro dušo«.

